

ЧУДОМИР СЕМЕЙНА СЦЕНКА

chitanka.info

Участвуват: той, тя, Пуфи, котката, петелът и няколко кокошки.

Кухня в сутерена. Машина за готвене, шкаф, маса с прибори и два стола. Мирише на парфюм „Скандал“.

Тя се мотае из кухнята, Пуфи се мотае из краката ѝ, а котката е в лявата ѝ ръка. Петелът е на отворения прозорец. Единият му крак е стъпил отвътре.

— О, о, о, писанката ми, писето ми, писенцето ми, сладинкото! Чакай да стоплим супата, че онзи там, лошият господин, пак почна да мърка. Нали, милинкото? Пак почна да мърка.

„Хърр-мърр, хърр-мърр“ — потвърждава котката.

— Скоро ли ще стане обядът? — пита той.

— Не знам. Който бърза, да иде на гостилница! Пилето е жилаво, жилаво, сякаш е облечено в каучуково трико.

„Коко-ко, гри-ко“ — допълва петелът.

— Сипи ми поне от супата — сърди се той.

— Е, почакай де! Още часът е един и половина. Не бързай толкова! На, и Пуфенцето, и писето, и петелчето са гладнички. Нали, милото? Нали, сладичкото ми, къдравичкото Пуфенце? Кака най-напред него ще нахрани. Тя ще му даде месце, че то не може като писа мишки да лови. (Той го издебва под масата, рита го с крак и пак се преструва, че чете.)

„Кви-кви-кви, уви-уви!...“ — писка Пуфето и се мушка под машината.

— О, о, о... какиното, сладинкото, настъпила съм го, без да искам. Къде те настъпих, милинко? По крачето ли, или по опашчицата? Я да видя, я да видя? Покажи го!

„Нахрани гооу!...“ — подсеща петелът и плещи с крила. Няколко перушини падат в супата.

— Питам пак: ще ядем ли днес, или няма да ядем?

(Поглежда часовника нервно, отчупва си залък с два пръста и пак се зачита.)

— Като че на въже си държан. Не виждаш ли как бързам? Душата ми вадиш. Супата няма още яйце, дървата мокри и не горят, а днес е празник и нямаше доскоро ток.

„Ко-ко-кок, ко-кок“ — подсеща на френски петелът и прекрачва с другия крак отвътре.

— Ето го на и петленцето ми шаренкото, писанкото ми, гладничкото, и то се обажда. Ела, какиното, ела, милото, да те прегърна. Ох, ох, ох, кака ще му даде нещо хубаво, нещо сладинко да си клъвне. Кака ще му даде пилаф.

„Джаф-джаф, джаф-джаф“ — съвзема се наново Пуфи и стрялка плахо очи към господаря си.

Той вади пак часовника, мушка го бързо в джеба си и вика:

— За последен път питам: ще обядваме ли днес, или не?

— Е, стига де! Умори ме с това твое бързане. На, като си толкова нетърпелив, яж от вчерашния пилаф.

„Джаф-джаф, джаф-джаф“ — кокори се пак Пуфи и показва глава изпод машината.

„Мяу... мяу-мяу“ — обажда се неспокойно котката.

„Коко-кок, ко-кок, няма ток“ — обяснява петелът, но той вече нищо не разбира от езика им. Рипва, хваща котката за врата, пухва с нея кучето по главата, грабва метлата и хуква да гони петела из двора:

— Ще ви науча аз, ще ви дам да разберете тук дом човешки ли е, или менажерия. Гадове с гадове! Ще ви изтрепя до крак!

„Куд-куд-куд-кудяк, куд-ку-дяк!“ — врякат подплашени кокошките и прехвъркат презглава оградата на двора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.